

[Justitsministeren.]

for det andet det helt afgørende spørgsmål om tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Det er blevet sagt, at lovforslaget har været længe undervejs, men man må være helt klar over, inden man retter bebrejdelser mod nogen — og jeg tror ikke, at der er basis herfor — at det ifølge sagens natur må tage sin tid at foretage disse undersøgelser. Undersøgelsen angår høreskader fra forrige nytårsaften. Der er af skolelæger i et repræsentativt udsnit af skolebørnene foretaget undersøgelser af, hvilke høreskader de har pådraget sig. Det er foregået i januar måned, men for at få konstateret om disse høreskader er af varig karakter, må der ifølge sagens natur nogle måneder senere foretages en kontrolundersøgelse; det skal altså være en 4-5 måneder. Derefter har forslaget været til udtalelse hos forskellige, som det er rimeligt at høre i sådanne sager, og derfor vil det tage nogen tid, inden et lovforslag kan være klar til fremsættelse. Der er ikke fremsat nogen bebrejdelse mod justitsministeriet eller mod mig i den anledning, og det er jeg naturligvis taknemlig for, og jeg tror altså heller ikke, der ville være basis for det.

Det ærede medlem fru Hanne Budtz talte noget om, at tidspunktet for lovforslagets fremsættelse var uheldig. Jeg er ikke helt klar over, om der lå den bebrejdelse i denne bemærkning, at det burde have været fremsat senere. Noget sådant ville jeg nok ikke være sluppet godt fra, fordi alle i offentligheden jo vidste, at undersøgelserne nu var tilendebragt og lå i justitsministeriet; jeg tror, jeg ville have fået meget store bebrejdelser, hvis jeg ikke, så snart undersøgelsen var færdig, var kommet med et lovforslag.

Det næste spørgsmål, spørgsmålet om lovens ikrafttræden, har jo været overvejet meget grundigt i justitsministeriet. Jeg synes det er min pligt at gøre opmærksom på, hvorfor vi har valgt datoen den 15. januar. Jeg kan først pege på det i og for sig ikke særlig relevante, at da vi sidst behandlede en skærpelse af fyrværkeriloven, da blev

loven gennemført i juni måned, og det var da den daværende justitsministers hensigt, og han stillede forslag om, at denne lov skulle træde i kraft inden det følgende nytår; men et flertal i folketinget vendte sig herimod, og sagde nej, det var da synd, vi må vente til efter nytår, for man kunne ikke stille branchen over for den situation i juni måned, at de det næste nytår ikke skulle have lov til at sælge deres fyrværkeri. Nu er vi jo længere henne på året end dengang, og vi vælger altså den 15. januar, fordi der er endnu kortere tid.

Det må antages, at fyrværkeriet til trods for en tidligere ikrafttræden allerede vil være købt af forbrugerne, som det også er anført af flere ærede ordførere, for forbrugerne er jo af selve lovforslagets fremsættelse og ikke mindst af den meget betydelige omtale, hele spørgsmålet har fået i pressen, blevet tilskyndet til at fremskynde deres indkøb. At det fyrværkeri, der befinder sig hos forbrugerne, vil blive anvendt, vil blive brændt af, har politiet ifølge tidligere erfaringer kun i ringe grad mulighed for at forhindre. Jeg beklager, at jeg må sige det, men det er altså en kendsgerning, vi ikke kan komme udenom.

Det ærede medlem hr. Conrad Kofoed kom i forbindelse med omtalen heraf ind på et citat fra et interview i B.T. med mig; jeg kan ikke vedkende mig citatet i den ordlyd, han gav det. Jeg tror, det ærede medlem hr. Conrad Kofoed sagde, at jeg skulle have udtalt, at jeg ikke agtede at forhindre eller forfølge overtrædelser. Det har jeg naturligvis ikke sagt og kunne heller ikke drømme om at sige det. Det, jeg sagde — jeg husker det ikke ordret, men gengiver meningen — var, at vi ikke havde mulighed for at forfølge alle overtrædelserne. Om vi så sendte alle vore betjente på gaden nytårsaften, ja, om vi fordoblede deres antal et par gange, havde vi dog slet ingen mulighed for at forhindre, at der blev brændt fyrværkeri af, når det først var ude hos forbrugerne.

Men når det er tilfældet, er det i sig selv betænkeligt at lade loven træde i kraft